

Hugo Margenat

Ledene roke

Bilo je ob treh zjutraj, ko
sem napel na nebo struno kitare.
Nisem imel dovolj prostora,
da bi se lahko ranil, in sem se moral
pridružiti neskončnosti
in se bičati s prsti joka.

Spominjam se, da je vročica trajala malo časa,
ker so takoj opljuvali moj obraz
in so se ohladile moje razgrete ustnice.

Dospel sem do te ure
z rokami, zlomljenimi od sanj,
in s čelom, mokrim od soli.
Dospel sem z očmi, osuplimi od ljubezni,
dokler nisem čutil, kako se je njena roka
dotaknila moje, v svojih prsih,
kako se trop pogreza v usta severnega tečaja.

September

Septembra so postali dnevi bledi
 kot bolnikovo čelo.
 Nepopisno bledi.
 Dnevi so postali močvirska drevesa.
 mračna, s pogledi, uperjenimi v mrak.
 Bil je september, ki je razkril
 konec
 čistih in sinjih namenov.

Ko so odšli oblaki,
 je sen številka 810
 še tesneje pričvrstil mojo voljo k tebi.
 Ti si vzela brzde
 z jezo in prezirom
 in ni bilo rešitve
 in so odtrgani cvetni listi
 padali
 v zehajoči jarek.

Če bi se usmiljenje
 srepro zazrlo v oči,
 bi svet ostal
 brez rož.

Je sploh mogoč svet na trepalnicah.
 Ko boš zaprla kristalno okno,
 ne boš mogla skriti
 moje bele srajce
 na morju.
 Dvojbornik, kanal, nebo
 in jaz,
 ki izgubljam
 te septembrske dneve
 v tvojem sluhu.
 Ne beži iz življenja, iz smrti
 v smrt mladega življenja.

Ne beži.

Visoka gola deklica

Zaklad moj, moja prosojna čista ljubezen,
 ki se mi približaš, ko me ovaduško
 zrušiš
 in se moja resnost spremeni v meč iz vode.

Ne preostane mi nič drugega, ko da te gledam
 s sinjega okna, z oktave, kot neki tat.
 Ti in tišina sta prisegla,
 da bosta spravila v nered mojo samoto,
 poseljeno z glasovi in podobami srca.

Deklica, zaklad moj, pojdi z menoj po tej
 zemlji, po tem morju,
 ker bi rad zacelil vse zelene rane
 z zdravo krvjo, z obilnimi sokovi neba.
 Nežnost tvojih besed
 naj bo za tistega, ki je padel v bitki
 za najboljšo ljubezen človeka: za svobodo.

Pridi, nežni cvet, sladka deklica, da bova
 živela najbolj čisto in goreče čustvo,
 dvignjena do plamena.
 Pridi gola, odprta, razprostrta,
 obdana z najlepšo ljubeznijo, z dišečim telesom,
 kot zategli vijolični zvok klarineta.
 Razpusti svoje prekrasne lase po zemlji,
 tako zelo lačni.

Stopi, stopi v ta mrak, da vidiš,
 kako globoke so oči, temne, solzne od žalosti,
 ki se ti bliža v krogih, te opazuje,
 te sprašuje, zakaj si tudi ti
 velik žalosten otrok.

Daj mi roko in se nikdar več ne obleci,
 nikdar več v človeško obleko,
 ostani angel, iz sladkorja, medu,
 brez sovrašтва, zmeraj zgovorna
 kot zbudjeni veter,
 ki ga vznemiri prst tišine,
 deklica, deklica moja, dolgovratka,
 iz pritajene tihe mesečine,

kolikokrat se razježiš,
 pridi s svojimi krili iz pene
 in spravi v nered mojo marmorno samoto
 iz podob in glasov, ki se pogovarjajo.

Portoriški pesnik **Hugo Margenat** je eden najbolj priljubljenih mladih španskoameriških pesnikov. Zaradi življenjske zgodbe, živel je samo štiriindvajset let, in zaradi otožne in prisrčne poezije, ki jo zlasti mladi nadvse radi prebirajo. Rodil se je leta 1933, umrl pa leta 1957. Star enaindvajset let je objavil svojo prvo pesniško zbirko *Ugasla svetilka*, ki je inavgurirala njegovo pesniško slavo. Že naslednje leto je objavil *Neurje* in nato še *Odprti svet*. Po njegovi smrti je izšla zbirka *Okno, odprto proti poslednjemu* (1960), v kateri je napovedal svojo prezgodnjo smrt. Margenat velja za največjega mojstra mlade portoriške poezije, odprte predvsem za vplive pesnikov Valleja in Nerude.